

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **MVDr. V. M.**
zastoupená JUDr. Karlem Jelínkem, advokátem
sídlem Bělehradská 2056/3a, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: **Komora veterinárních lékařů**
sídlem Novoměstská 1965/2, 621 00 Brno-Řečkovice
zastoupený Mgr. Zbyňkem Láníkem, advokátem
sídlem Sochorova 3221/1, 616 00 Brno-Žabovřesky

o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího senátu Komory veterinárních lékařů České republiky ze dne 23. 11. 2015, sp. zn. 1178/2015

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2015, sp. zn. 1178/2015, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Karla Jelínka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Čestné rady Komory veterinárních lékařů České republiky (dále také jen „Čestná rada Komory“) ze dne 2. 6. 2015, sp. zn. 1178/2015. Výrokem odvoláním napadeného rozhodnutí byla žalobkyně uznána vinnou disciplinárním proviněním, kterého se měla dopustit tím, že dne 16. 12. 2014 při chirurgickém zákroku – kastraci unilaterálního kryptochida kocoura jménem Chicco, plemene perská činčila (dále jen „pacient“) majitelky M. S. neprovedla úplné předoperační vyšetření, když nezjistila hmotnost pacienta a při zákroku způsobila pacientovi iatrogenní infekci v oblasti chirurgické rány, tedy nepostupovala v souladu s léčebnými postupy na úrovni současných vědeckých postupů a nedodržela zásadu profesionální etiky vůči pacientovi spočívající v povinnosti zbavit jej bolesti, nemohoucnosti nebo zbytečného utrpení a udržet jeho funkční schopnost a užitek, čímž závažně porušila svoji povinnost dodržovat zásady profesionální etiky a to povinnost zbavit pacienta bolesti, nemohoucnosti nebo zbytečného utrpení a udržet jeho funkční schopnost a užitek podle ust. § 1 odst. 2 písm. a) profesního řádu, povinnost ulehčit pacientovo utrpení, zbavit jej nemohoucnosti a minimalizovat bolest podle § 3 odst. 2 profesního řádu a povinnost provádět léčebné postupy na úrovni současných vědeckých poznatků podle § 3 odst. 3 profesního řádu, a takto porušila povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným obecně závaznými předpisy, danou ust. § 6 odst. 2 písm. a) zákona č. 381/1991 Sb., o Komoře veterinárních lékařů České republiky (dále jen „zákon o Komoře veterinárních lékařů“), ve znění účinném pro projednávanou věc. Za disciplinární provinění bylo žalobkyni uloženo disciplinární opatření – pokuta ve výši 5 000 Kč, a dále byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit Komoře veterinárních lékařů České republiky náklady disciplinárního řízení ve výši 5 746 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně poukazovala na skutečnost, že jí ošetřované zvíře bylo majitelkou odneseno z ordinace ve stabilizovaném stavu a následný pooperační rozvoj infekce nelze dát jednoznačně do souvislosti se samotnou operací. Závadný stav – existenci infekce v pooperační ráně byl zjištěn až dva dny po operaci a je vysoce pravděpodobné, že infekce byla do rány zanesena zvířetem samotným ve stádiu po operaci a to tím spíše, že chovatelka držela zvíře ve velmi nesterilních podmínkách. Tato námitka žalobkyně nebyla žádným přesvědčivým způsobem vyvrácena. Zanesení nečistoty do rány je věcí okamžiku, ke kterému mohlo dojít kdykoliv po té, co bylo zvíře přeneseno do domácího ošetření a neexistuje žádný přímý či nepřímý důkaz, že se tak stalo v průběhu operace, vyjma vyjádření veterinární lékařky MVDr. M., ke které žalobkyně namítala, že se jí MVDr. M. mstí za žalobkyní přebranou práci apod.
3. Žalobkyně dále nesouhlasila, že by neprovedla předoperační vyšetření. Při rutině, se kterou běžně kastrovala kočky, měla velkou praxi s hmotností zvířat i s dávkováním léků. Neexistuje žádná souvislost s následnými pooperačními infekčními problémy a údajným nezjištěním hmotnosti zvířete, resp. žalovaná tyto souvislosti jasně a přezkoumatelně nedefinuje. Neúplným předoperačním vyšetřením – nezvážením zvířete, nevzniká infekce v ráně. Napadené rozhodnutí je tak zjevně nesrozumitelné a nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření setrvala na závěrech, že při operativním zákroku žalobkyně provedla neúplné předoperační vyšetření a zanesla pacientovi do rány infekci. Žalovaná uvedla, že si za svými závěry stojí, přičemž rozhodnutí shledala přezkoumatelným a srozumitelným.
5. K možnosti zanesení infekce do rány a k odůvodnění závěrů stran prokázání provinění žalobkyně bylo ve vyjádření uvedeno, že z protokolu SVÚ Praha ze dne 30. 12. 2014 o bakteriologickém vyšetření vyplynulo, že ve střeru provedeném MVDr. M. byly zjištěny čtyři různé bakteriální patogeny. Z výsledku postmortálního vyšetření PA - 2122/14 ze dne 14. 1. 2015 bylo zjištěno, že nebyl nalezen jiný hnisavý fokus, odkud by se infekce do chirurgické rány rozšířila přirozenou cestou, kromě infekce kůže a podkoží v oblasti chirurgické rány, a že tedy muselo jít o iatrogenní infekci rány. Dle výsledku bakteriologického vyšetření byly v kastrační ráně nalezeny *Escherichia coli* a enterokoky. Podle závěru vyšetření byla zjištěna nekróza a bakteriální infekce kůže a podkoží v oblasti chirurgické rány kůže břicha. Z výše uvedených rozborů a jejich zhodnocení vyplývá, že k infekci došlo při provádění operativního zákroku a nikoli až následnou péčí majitele ošetřovaného zvířete. Uvedená zjištění se každopádně nezakládají pouze na vyjádření MVDr. M., nýbrž také na výše uvedených výsledcích bakteriologického a postmortálního vyšetření a dále na sdělení majitelky operovaného zvířete M. S., která ve své stížnosti ze dne 5. 2. 2015 mimo jiné uvedla, že: „*Při převzetí zvířete nebyl dostatečně vyholen u operační rány, byl zakrvácený a majitelka nezaznamenala aplikování žádné „žluté“ nebo „zelené“ desinfekce.*“
6. Žalovaná pro úplnost uvádí, že pro pobyt zvířete po operaci a zvláště pokud je pacient propuštěn do domácího ošetření, nelze prakticky nikdy zajistit sterilní prostředí. Přesto je výskyt hnisavých komplikací operační rány při kastracích, které byly provedeny *lege artis*, velmi nízký. Rozsáhlý hnisavý proces, k němuž došlo v daném případě, svědčil o kontaminaci uvnitř operační rány během výkonu, nikoli o náhodně zanesené vnější kontaminaci, proto čestná rada i odvolací senát dospěly k výše uvedenému závěru, že za situace, kdy zvíře bylo jinak zdravé, nemohlo ke vzniku infekce dojít jinak než iatrogenní kontaminací. Žalovaná pak poukazuje také na fotografie pacienta založené ve spise, které nesvědčí o tom, že by zvíře bylo chováno ve výrazně nehygienickém prostředí.
7. Dále žalovaná uvedl, že z výroku napadeného rozhodnutí vyplývá, že čestná rada dospěla k závěru, že žalobkyně jednak neprovedla úplné předoperační vyšetření a jednak způsobila pacientovi iatrogenní infekci v oblasti chirurgické rány. V průběhu disciplinárního řízení bylo konstatováno a zdůvodněno, jaké jsou důsledky nezjištění hmotnosti ošetřovaného zvířete. Zjištění hmotnosti ošetřovaného zvířete je podstatné pro správné dávkování anestézie a léčiv. Toto zdůvodnění je uvedeno rovněž v rozhodnutí žalované. Okolnosti svědčící pro závěr, že ke vzniku infekce v ráně došlo v důsledku chirurgického zákroku a nikoliv ex post v důsledku nesterilních podmínek, v nichž byl pacient chován, jsou uvedeny v odůvodnění rozhodnutí čestné rady i odvolacího senátu, které se tímto případem zabývaly.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v podané žalobě uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalované, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží z úřední povinnosti (ex offio) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalované dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
11. V této souvislosti žalobkyně namítala, že žalovaná v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem nezdůvodnila souvislost mezi nezvážením pacienta a zanesením infekce do jeho rány. Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
12. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti alespoň v minimálních rysech nepostrádá. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná (spolu s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí) stručně popsala dosavadní průběh řízení, uvedla skutková zjištění, na jejichž základě následně dospěla k závěru o vině žalobkyně ohledně nezvážení pacienta a následnému zanesení infekce do rány. V odůvodnění tak mj. žalovaná uvedla následující: *„Čestná rada po provedeném dokazování dospěla k závěru, že k infekci došlo v souvislosti s chirurgickým zákrokem a neúplným předoperačním vyšetřením, neboť disciplinárně obviněná při zákroku nepostupovala správně a způsobila vznik infekce v chirurgické ráně.“* Dle krajského soudu dále bylo možno z rozhodnutí alespoň rámcově seznat, jakými úvahami byla žalovaná ve své rozhodovací činnosti vedena, jakými skutečnostmi se zabývala a jaké důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaná ve vztahu k zákonnosti napadeného rozhodnutí zaujala a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěla, stejně jako je z něj patrné, jak žalovaná rozhodla, o čem rozhodla, proč tak rozhodla a koho tím zavázala. Namítanou nepřezkoumatelnost proto krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu v žalobě uplatněných námitkách.

13. Mezi účastníky řízení je sporné, zda bylo možno v dané věci dospět k závěru, že žalobkyně neprovedla úplné předoperační vyšetření, když nezjistila hmotnost pacienta a při zákroku způsobila pacientovi iatrogenní infekci v oblasti chirurgické rány, tedy nepostupovala v souladu s léčebnými postupy na úrovni současných vědeckých postupů a nedodržela zásadu profesionální etiky vůči pacientovi spočívající v povinnosti zbavit jej bolesti, nemohoucnosti nebo zbytečného utrpení a udržet jeho funkční schopnost a užitek, čímž závažně porušila svoji povinnost dodržovat zásady profesionální etiky a to povinnost zbavit pacienta bolesti, nemohoucnosti nebo zbytečného utrpení a udržet jeho funkční schopnost a užitek podle ust. § 1 odst. 2 písm. a) profesního řádu, povinnost ulehčit pacientovo utrpení, zbavit jej nemohoucnosti a minimalizovat bolest podle § 3 odst. 2 profesního řádu a povinnost provádět léčebné postupy na úrovni současných vědeckých poznatků podle § 3 odst. 3 profesního řádu a takto porušila povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným obecně závaznými předpisy, danou ust. § 6 odst. 2 písm. a) zákona o Komoře veterinárních lékařů.
14. Vůči žalobkyni, jako člence Komory veterinárních lékařů, žalovaná uplatnila svoji disciplinární pravomoc a uložila jí disciplinární opatření – pokutu ve výši 5 000 Kč podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o Komoře veterinárních lékařů, jenž stanoví: „*Při závažném nebo opětovném porušení povinností může čestná rada uložit členu Komory některé z těchto disciplinárních opatření: ...b) pokutu do výše 30 000 Kč.*“
15. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že disciplinární opatření lze uložit jen v případě disciplinárního provinění, kterým se podle jeho legální definice rozumí závažné nebo opětovné porušení povinností člena Komory; práva a povinnosti členů Komory přitom stanovuje zákon o Komoře veterinárních lékařů v § 6. Žalobkyni bylo uloženo disciplinární opatření za porušení ust. § 6 odst. 2 písm. a) tohoto zákona, jehož se měla dopustit porušením ust. § 1 odst. 2 písm. a), § 3 odst. 2 a § 3 odst. 3 profesního řádu.
16. Podle ust. § 6 odst. 2 písm. a) zákona o Komoře veterinárních lékařů je člen Komory, který je podnikatelem, povinen vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným obecně závaznými právními předpisy.
17. Podle ust. § 1 odst. 2 písm. a) profesního řádu musí veterinární lékař při výkonu svého povolání dodržovat zásady profesionální etiky vůči pacientovi (jednotlivému zvířeti nebo skupině zvířat) - základní zásadou přístupu k pacientovi je zbavení bolesti, nemohoucnosti nebo zbytečného utrpení, udržování funkčních schopností a užitečnosti zvířat.
18. Podle ust. § 3 odst. 2 věty první profesního řádu veterinární lékaři při výkonu své profese musí nejprve zvažovat dobro pacienta, ulehčit mu utrpení, zbavit jej nemohoucnosti a zároveň u něj minimalizovat bolest a strach.
19. Podle ust. § 3 odst. 3 profesního řádu se veterinární lékaři při výkonu své profese musí snažit o získání autority přívětivým a ohleduplným jednáním, uvážlivým postupem, společenským vystupováním, léčebnými postupy prováděnými na úrovni současných vědeckých poznatků.
20. Předmětem řízení bylo posouzení postupu žalobkyně při chirurgickém zákroku (kastraci) kocoura jménem Chicco majitelky M. S. Z důkazního materiálu Čestné rady Komory, jež je obsahem spisového materiálu, má krajský soud za prokázané, že žalobkyně dne 16. 12. 2014 ve 13.30 hod provedla kastraci uvedeného pacienta. Žalovaná pacientovi provedla předoperační vyšetření, přičemž záznam z karty pacienta neobsahoval údaj, že

by během předoperačního vyšetření byl pacient zvážen (k tomu zdejší soud uvádí, že bylo v dané věci vyžádáno vyjádření, zda byl záznam dodatečně doplněn, změněn apod., přičemž z odpovědi Ing. P. S., jenž byl dotázán, vyplynulo pouze to, že karta pacienta je vedena podrobně a že zřejmě nedošlo k vyúčtování služeb v systému WinVet, přičemž nemohlo být prokázáno, zda bylo s kartou pacienta manipulováno). Po operaci si majitelka převzala probuzeného kocoura v odpoledních hodinách téhož dne. Tyto skutečnosti nejsou mezi stranami v dané věci sporné a navíc vyplývají taktéž z operačního protokolu, denních záznamů pacienta a výpisu z karty pacienta, které jsou obsahem spisového materiálu.

21. Stejně tak není sporu, a krajský soud s tímto souhlasí, že dne 19. 12. 2014 se dostal pacient do ošetření MVDr. M., která uvolnila ránu pacienta, vyčistila ji a znovu zašila. Při tomto úkonu provedla stěr z rány a zaslala na laboratorní vyšetření. Dle bakteriologického vyšetření ze dne 30. 12. 2014 bylo zjištěno, že ve stěru provedeném MVDr. M. byly obsaženy čtyři různé bakteriální patogeny. Z patologicko-anatomického vyšetření ze dne 14. 1. 2015 mj. vyplynulo, že v kastrovací ráně byly přítomny *Escherichia coli*, enterokoky, závěrem pak je uvedeno, že byla zjištěna nekróza a bakteriální infekce kůže a podkoží v oblasti chirurgické rány kůže břicha. Na vnitřních orgánech a serózách nebyla infekce zjištěna. Břišní serózy v pravém třísle byly srostlé bez infekce a výrazných známek zánětu. Na močovém měchýři byly zjištěny zánětlivě-hemoragické změny a omezená průchodnost uretry. Taktéž není sporu, že pacient byl na žádost majitelky uspán (28. 12. 2014).
22. Další nesporné důkazy v dané věci obstarány nebyly. Majitelka M. S. uvedla, že dle ní nebyla rána dostatečně vyholena (což prokazovala fotografií) a dezinfikována, že kocour nebyl zvážen (resp. že nebyl před operací vyšetřen), že se infekce projevila následující den po operaci, kdy kocour začal zapáchat a vykazoval projevy nechutenství, špatného vyprazdňování apod. Tato tvrzení jsou však v přímém rozporu s tvrzeními žalobkyně, která uvedla, že si není vědoma žádného svého profesního pochybení, přičemž zejména namítala, že se infekce do rány mohla dostat také v domácím léčení, kdy si majitelka kocoura odnesla (prakticky bezprostředně po operaci) domů.
23. Krajský soud pro své následující hodnocení shledává podstatným zabývat se právní úpravou dopadající na předmětnou věc. Disciplinární odpovědnost a disciplinární řízení jsou upraveny v části zákona o Komoře veterinárních lékařů (§ 17 a násl. citovaného zákona) a dále v disciplinárním řádu Komory (zejména § 7, který upravuje řízení před Čestnou radou Komory). Pokud není v disciplinárním řádu uvedeno jinak, postupuje se dále v disciplinárním řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
24. Soud dále uvádí znění konkrétních ustanovení správního řádu, jež se na danou věc použije. Dle ustanovení § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
25. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

26. Dle § 52 správního řádu platí, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
27. Dle názoru soudu v dané věci nebylo možno dospět k závěru o spáchání disciplinárního provinění tak, jak učinila žalovaná (a stejně tak prvostupňový orgán). Na základě shora uvedených skutečností, stejně jako z celého spisového materiálu, lze s jistotou dospět pouze k jedinému závěru, a to že si žalovaná nevedla řádně zdravotní dokumentaci pacienta, resp. že v této dokumentaci nebylo uvedeno, zda jej zvážila a jaké léky a v jakém množství mu byly podány. Bez dalšího nelze tvrdit, že žalobkyně pacienta skutečně nezvážila [neboť žalobkyně v rámci disciplinárního řízení tvrdila, že dodržela vše, co musela, stejně jako v žalobě uvedla, že není pravdou, že by neprovedla (úplně) předoperační vyšetření]. Dle názoru soudu si v dané věci lze představit, že i na základě kvalifikovaného odhadu (zvážení pomocí rukou, vizuálním posouzením apod.) lze pro podání určitých léčiv vyhodnotit takový postup jako dostačujícím (žalovaná jako odborný orgán takovéto závěry musí s řádným a racionálním odůvodněním vyvrátit či potvrdit). Samotné možné pochybení ohledně nezvážení pacienta tak dle krajského soudu nemůže obstát coby disciplinární provinění, neboť jednak je dané tvrzení sporné a nadto samotné nezjištění hmotnosti nemůže mít (bez dalšího konkrétního odůvodnění) přímou souvislost se zanesením infekce do operační rány, jak vyplynulo z odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí Čestné rady Komory.
28. Dále krajský soud zastává názor, že na základě zjištěných skutečností nebylo možno dospět k závěru o zanesení infekce do rány pacienta žalobkyní. Žalovaná sama ve vyjádření k žalobě uvedla: *„Žalovaná pro úplnost uvádí, že pro pobyt zvířete po operaci a zvláště pokud je pacient propuštěn do domácího ošetření, nelze prakticky nikdy zajistit sterilní prostředí. Přesto je výskyt hnisavých komplikací operační rány při kastracích, které byly provedeny lege artis, velmi nízký.“* Tímto tvrzením tedy žalovaná připustila, že infekce (hnisavé komplikace) se vyskytují také v případech, kdy bylo postupováno lege artis. Podle zdejšího soudu tak na základě zjištěných skutečností nebylo možné dospět k závěru o spáchání disciplinárního provinění žalobkyní, neboť ta kontinuálně tvrdila, že k infekci mohlo dojít v prostředí domácího ošetření, přičemž žalovaná tuto námitku bez důvodných pochybností nevyvrátila a fakticky takovou možnost ve svém vyjádření připustila. Odůvodnění ohledně nástupu infekce do 48 od nakažení a tím pádem příčinné souvislosti s operací nelze přisvědčit, neboť majitelka si pacienta odnesla do domácího ošetření odpoledne po operaci, která proběhla ve 13.30 hod. Nelze tak jednoznačně určit, kdy a jak se infekce do rány pacienta dostala. Žalovaná v odůvodnění také uvedla, že operační pole nebylo obviněnou zjevně připraveno lege artis s ohledem na nedostatečné vyhlení operační rány, což měla osvědčit fotografie poskytnutá paní Sekaninovou, coby majitelkou. Z této fotografie (číslo listu 12 správního spisu) však dle krajského soudu lze pouze stěží vyvodit, jak vyhlení vypadalo (z nekvalitního vytisknutého obrázku) a stejně tak nelze zcela jistě určit, kdy byla fotografie pořízena. V předmětné věci se tak de facto jedná o jediný argument, o který žalovaná (s ohledem na výše uvedené) mohla svá tvrzení částečně opřít, ovšem vzhledem k provedenému hodnocení takového důkazního prostředku zdejším soudem se v žádném případě nejedná o dostatečný podklad vedoucí k závěru o vině žalobkyně.
29. Z bakteriologického vyšetření ze dne 30. 12. 2014 a z patologicko-anatomického vyšetření ze dne 14. 1. 2015 pak jednoznačně vyplynulo, že se v ráně a v jejím okolí nalézaly

bakterie, resp. infekce. Naopak z nich nelze vyvodit, že by se tak stalo při chirurgické operaci provedené žalobkyní. Čestná rada Komory však tyto skutečnosti postavila na podporu svých závěrů, kdy uvedla: „Z výsledku postmortálního vyšetření ... čestná rada zjistila, že nebyl nalezen jiný hnisavý fokus, odkud by se infekce do chirurgické rány rozšířila přirozenou cestou kromě infekce kůže a podkoží v oblasti chirurgické rány a že tedy muselo jít o iatrogenní infekci rány. Dle výsledku bakteriologického vyšetření byly v kastační ráně nalezeny *Escherichia coli* a enterokoky. Podle závěru vyšetření byla zjištěna nekróza a bakteriální infekce kůže a podkoží v oblasti chirurgické rány kůže a břicha.“ Závěr, že se infekce dostala do těla pacienta při operaci tedy Čestná rada Komory vyvodila ze skutečnosti, že se infekce do pacienta dostala skrze kastační ránu. Takovýto závěr však není racionální, neboť se jedná pouze o označení místa vzniku infekce (resp. místa vstupu infekce do těla pacienta), nikoliv o indicii směřující k závěru o příčině této infekce, tj. zda k jejímu zavedení došlo jednoznačně během operace či následně např. v domácím ošetření. Jak však uvedl krajský soud výše, nebylo najisto postaveno, kdy a jak byl pacient infikován. Ani tyto důkazy tedy nemohly podpořit závěr Čestné rady Komory a žalované.

30. Postup žalované tedy nelze hodnotit jako souladný se zásadou materiální pravdy ve smyslu shora citovaného ustanovení § 3 správního řádu, dle kterého musí správní orgán, zde žalovaná, vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čemuž dále odpovídá zásada vyšetřovací (vyhledávací), dle které je žalovaná odpovědná za náležité objasnění skutkového stavu. Zásada vyšetřovací představuje povinnost správního orgánu zabývat se důkazními návrhy účastníka řízení a rozhodovat o nich, pokud takové návrhy vznášejí; zároveň však s sebou nese též povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením účastníka řízení, která nemusejí být pravdivá, a nezříci se vlastní důkazní aktivity v případě, že účastník řízení nemá vlastní návrhy na dokazování. Vyšetřovací zásada nařizuje správnímu orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení. Je-li skutkový stav nejasný nebo mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění nejasností a mezer dokazováním.
31. S ohledem na výše uvedené krajský soud konstatuje, že žalovaná způsobem nedostačujícím pro vyslovení viny žalobkyně (v řízení o uložení pokuty za disciplinární provinění), zjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tímto postupem zatížila disciplinární řízení vadami ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., které měly za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, pro které toto rozhodnutí nemůže obstát. Krajský soud přisvědčil žalobkyni, že nebyly shromážděny jednoznačné důkazy prokazující její vinu. Nebylo možno dospět k závěru, že uvedeným jednáním byla závažně porušena povinnost žalobkyně provádět léčebné postupy na úrovni současných vědeckých poznatků podle ust. § 3 odst. 3 profesního řádu, povinnost dodržovat zásady profesionální etiky - zbavit pacienta bolesti, nemohoucnosti nebo zbytečného utrpení dle ust. § 1 odst. 2 písm. a) profesního řádu a povinnost ulehčit pacientovi utrpení, zbavit jej nemohoucnosti a minimalizovat u něj bolest dle ust. § 3 odst. 2 profesního řádu, čímž měla být porušena povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným obecně závaznými předpisy danou ust. § 6 odst. 2 písm. a) zákona o Komoře veterinárních lékařů.
32. K tvrzením žalobkyně vůči MVDr. M. krajský soud konstatuje, že tyto nebude hodnotit, neboť se jedná o subjektivní názory nemající vliv na řešenou kauzu. MVDr. M. v daném

disciplinárním řízení nesehrála významnější roli, ve vztahu k pacientovi pouze odebrala vzorky z jeho rány, odeslala je na laboratorní vyšetření a pacienta ošetřila. Ze spisového materiálu nelze seznat, že by se MVDr. M. v dané věci více angažovala, či že by žalovaná na základě jejích hodnocení danou věc posuzovala.

V. Závěr a náklady řízení

33. Napadené rozhodnutí žalované nemůže z hlediska přezkumu jeho zákonnosti obstát, soud jej proto výrokem pod bodem I. tohoto rozsudku zrušil.
34. Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vázána právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 8 228 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Karla Jelínka, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1 428 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 11 228 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. 3. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu